

ניבים עלון קיבוץ געש

גיליון מספר 1888/19 ה- 30 ליולי 2019. עורכת: קרינה פלדמן

לזכרו של חברנו היקר והאהוב רדי פילס ז"ל

איור: אינגריד ויימן גלברד

נוכחתי להבין כמה היית עטוף באהבה רבה של חבריך שכל כך אהבו אותך. במהלך השבעה, זרמו חברים אל בית ההורים ואל הסטודיו לנגרות שבו יצרת עבודות בעץ-מתנות לקרובים אליך.

הבוקר הלכתי אל בית הקברות, רציתי להיות קרובה אל משכנך החדש, סיפרתי לך על השבוע שהיה, ביקשתי שתשמור עלינו מלמעלה ושמידי פעם, תבוא, תגיד שלום ותיתן לי להרגיש שאתה בסביבה.

לא נשכח אותך לעולם חבר יקר!.

נחבק את כל חבריך ונמשיך לתמוך בכל מי שרק יחפוץ, כמו שאתה היית חבר כל כך קרוב, תומך ואוהב.

יהי זכרו ברוך.

עלון ניבים געש, מוקדש לזכר חברנו היקר.

תודה רבה לשושי הר נוי על ההגהה.

מוזמנים לקרוא ולהגיב.

קריאה מהנה!

karinafeldman@gmail.com

לפני כשבוע קיבלנו את ההודעה העצובה והמכאיבה ביותר שיכולנו לקבל.

חברנו היקר והאהוב, רדי פילס, שם קץ לחייו, לאחר 22 שנים, של התמודדות בלתי פוסקת ומאתגרת, עם זכרונות העבר, מתקופת השירות הצבאי מאסון המסוקים.

ביום ראשון שעבר, רדי החליט לשים קץ לחייו לאחר שניסה בכל כוחו להתמודד עם הזכרונות הקשים, מצבי הרוח הבלתי נשלטים, מחשבות מטרידות על החברים שאיבד, על חייו שלו, כיצד ממשיכים לנהל אורח חיים תקין כאשר סוחבים יבלת ענקית על הגב?!

בני המשפחה וכל החברים הקרובים ליוונו אותו בחודשים האחרונים, בניסיון למצוא טיפול הולם לרדי. כוחותיו של רדי הלכו ונגמרו אט אט.

בכל מפגש שלי איתו, ניסינו לשוחח על מה שהוא מרגיש, לחשוב יחדיו מה ניתן לעשות למענו. המפגשים עם רדי לא היו פשוטים שכן, מבטו הסגיר את מצוקתו, קולו הלך ונחלש, עיניו הביטו אל הריצפה מתוך ייאוש גדול.

ישבתי מתבוננת מהצד, מתבוננת בו, עצבות היתה תוקפת אותי ובעיקר חוסר אונים, שאיני יכולה לסייע בכלום.

אני מכבדת את רצון נשמתו להיסתלק מהעולם, אמנם נותרנו המומים וכואבים. נותרנו עם עצבות עמוקה, נאלצים להשלים עם המצב החדש. רדי כבר לא יהיה איתנו יותר.

מידי יום, אני עוברת לפחות 3 פעמים ביום ליד ביתו של רדי, אשר ממוקם בדרך לביתי.

מעיפה מבט לעבר ביתו ורואה את הכיסא השחור שלו, ריק, עומד במקומו וליבי מתמלא בגעגועים רבים אליו.

כולי תקוה גדולה, שרדי הגיע למקום שקט ושלו שבו מחשבותיו כבר לא מטרידים אותו.

רדי פילס היקר/ מאת ישראל פלג

כל בית געש, הבית בו נולדת והתחנכת, הוריך היקרים חיה ושבתאי, אחיך, המשפחה היקרה, בני כיתתך וכל ידידיך, מלויים אותך המומים, וכואבים אל מנוחתך האחרונה בקיבוצנו, ביתך, ובוכים את לכתך בדמי ימיר.

אהבת את הקיבוץ אהבה כנה ורבה. אהבת את מדינתך ושרתת אותה נאמנה כנדרש, במסירות אין קץ. בצעת משימות קשות שפצעו את נפשך הרגישה, פצע אנוש שממנו לא התאוששת ואותך לבסוף הוא הכריע.

קשה להורים היקרים, לכל משפחתך וידידיך.

ילד נעים הליכות, שקט, קצת ביישן, נשאת על כתפירך בשקט ובצנעה כאב עמוק והחלטת את ההחלטה הקשה מכל ובצעת אותה.

ילד יקר, נוח על משכבך בשלום, שימתקו לך רגבי עפרך ותרגיע את נפשך. נזכור אותך תמיד.

ישראל פלג

22.07.2019

נפרדים מרדי / מאת אלדר פילס

רדי הקטן האהוב והעצוב,

תמו להם 22 שנות סבל וייסורים.

ייסורים קשים ושקטים, תמיד אמרת לנו שמאסת בחיים, שנמאס לך להיות עול על הסובבים אותך ונטל על החברה.

גם אנחנו שהיינו כ"כ קרובים אליך וניסינו לחדור לליבך, לא באמת הבנו את נפשך. את נפשך הצועקת, את נפשך הזועקת, הבוכייה המתחננת לעזרה.

כל כך הרבה שנים של התמודדות כמעט בלתי אפשרית, בנפש פצועה, נפש המתעתעת ומטלטלת בכ יומם וליל. איך אמרת לנו לא פעם "אין לי יכולת לשלוט במחשבות, הן רצות ומתרוצצות ולרגעים אני מרגיש אבוד".

נכון פעמים רבות אמרת שאין לך כוח יותר ומאסת בחיים, אבל תמיד נתת לנו להרגיש שיש תקווה ושיחד נצליח וננצח את המוח העקשן.

המוח שמושך אותך מטה אל עולמות חשוכים, עולמות אבודים ואפלים שמלבדך איש לא יבין.

המאבק היה קשה ולבסוף הכניע אותך.

ואנחנו נשארנו בלעדייך עם הגעגועים והמחשבות שאולי לא עשינו מספיק עבורך.

אז רדייצ'וק שלנו הקטן,

בוא נדבר על זמנים יפים, על רגעים שאהבת שהניצוץ והחלומות זרחו בעינייך.

על ילד יפה, מחייך, עם תלתלי זהב ארוכים שתמיד היה מוקף בחברים.

שאהב מוזיקה, את רעש הגלים והמדבר.

על האומנות בעץ שגרמה לך לשכוח הכול ועל המוזיקה שכל כך אהבת לשמוע שגרמה לך לעונג גדול.

המשך בעמוד הבא

נפרדים מרדי/ מאת אלדר פילס

נפזר את הפסלים היפים שגילפת שיהיו אצלנו בכל בית ויעוררו זיכרונות וגעגועים לילד שרצה להגשים חלומות שנמוגו .

מקווים שהוקל לך אחינו האהוב שהסבל נגמר ואתה במקום טוב ושקט ושסוף סוף ,

מצאה נפשך מנוחה .

אוהבים בלי סוף

כבר מתגעגעים נורא אהוב קטן שלנו

ליאור נפרדת מרדי

רדי יקר לי
מתוק, אהוב
בילינו יחד שנתיים
חינו השתלבו זה בזו
פתחת בפני עולם
משפחה אוהבת
בית חם
ימים יפים של שמש, ים, חגיגות עם
החבר'ה
מהרגע הראשון יחד קסם הילך ביננו
מעבר לכל הקשיים רציתי להיות איתך
לנוח בחיקך
עשית אותי מאושרת.
לימדת אותי נתינה מה היא
כמה אהוב אתה
כמה לבבות חיזקת, ונשמות רוממת
בנתינה האינסופית שלך
ברגישות, דבר לא היה חומק מעיניך
לו רק היית מצליח לראות את עצמך
בעיני
את האור הבוקע ממך

את המתיקות שלך
את היופי הקורן ממך
בתלתלים שלך
בתווי הפנים הגסים וכה רכים שלך
כאבתי את כאבך
רציתי לחזק אותך
האמנתי
ועכשיו קשה לי להאמין
עצוב ומר לי חסרונך
מתגעגעת ואתגעגע אליך דרד שלי

שלום לך חבר יקר / מאת קרינה פלדמן

רדי, פילס, פילסיון

חבר יקר שלנו!

ביום ששי באת אלינו בערב, למרפסת, הבטתי בך וראיתי את העצבות בעיניים, את היאוש וחוסר הכוחות להתמודד עם מה שעובר עלייך. התיישבת בערסל עם כוס התה ושמת את "רדיו פרדייס" ברקע. התחנה שהכרתי בזכותך כמובן, כמו עוד הרבה להקות מוסיקה מעולות שהיכרת לי. ישבנו בחוץ, אתה, אלעד ואני, בשתיקה האהובה והארוכה שלנו. יושבים, שומעים מוסיקה, כל אחד עם המחשבות שלו, בשקט, בדיוק כמו ששלושתינו אהבנו.

זו היתה הפגישה האחרונה שלנו איתך.

אתה כנראה באת להיפרד ואנחנו רק רצינו להעביר איתך עוד ערב יחד, כשאנו יודעים כמה התקופה הנוכחית קשה עבורך. מנסים להיות קרובים אלייך, בלי לחוץ, בלי להטיף, רק לאפשר לך ל"היות" בדרכך שלך.

נכמר הלב, לנוכח הידיעה הכואבת שאתה כבר לא תהיה חלק מאיתנו.

חלק מנוף השכונה שלנו,

חלק בחיי הילדים שלנו, שקראו לך "דוד פילס",

לא תהיה עוד חלק, מההופעות הרבות שראינו יחדיו,

מהטיולים שלנו לצפון, לכנרת ולדרום.

אתה היית אחד משלושה החברים הקרובים אליי ביותר.

ידעת עליי כמעט הכל. היה מספיק לך להעיף מבט אליי ולהבין למה אני זקוקה.

ברגישות הגבוהה, באדיבות ובסבלנות שלך היית לי לאוזן קשבת בימים מאתגרים, מצמיחים ומכשלים. היו ימים שלמים, בזמן מסע החניכה הרוחני שלי, שהסתגרת, לא רציתי לדבר או לראות אף אחד, הרגשתי כל כך לא מובנת בסביבה.

ואתה כמובן היית שם.

עם השקט שלך והמילים המדויקות נתת לי להרגיש "שהכל בסדר" והזכרת לי את הדרך שבה אני צועדת ואת רצון הנשמה שלי להתפתח באור.

המשך בעמוד הבא

שלום לך חבר יקר /מאת קרינה פלדמן

אתה חבר אמת .
חבר שלשון הרע לא דיבר אליו.
חבר שדלת ביתו פתוחה לכל.
חבר שרואה מישהו מהחברים זקוק לעזרה, הוא הראשון להתייצב.
חבר שלא משנה מה רציתי או ביקשתי, אף פעם לא אמרת לא !.
חבר עם רמת ידע כללי כה גבוהה .
חבר שמחובר לטבע, לאמא אדמה ולרוח.
חבר עם לב ענק ונשמה מדהימה.
כזה היית רדי יקירנו .

במדיטציית הבוקר שלי, ישבתי על הספסל מול הים, המקום שמידי פעם, היית בא איתי בטיולי הבוקר שלי. קראתי לך, רציתי להיפרד ממך.
שאלתי אותך, האם אתה מרגיש שהיה עוד משהו שניתן היה לעשות למענך ?
הסתכלת עליו ואמרת לי "מאמא, עשיתם הכל, היה לי קשה, עכשיו אני נח."
וזה הרגיע אותי, לדעת שעכשיו אתה בשקט שלך .
הראש כבר לא טובע במחשבות, אתה במימד של מנוחה וצבירת כוחות להמשך דרך הלמידה.

זכות ענקית עבורי להכיר אותך .

למדתי ממך המון. לנצח תישאר בלב שלי ותמיד אזכור אותך ואדאג שגם הסביבה תזכור אותך!

נשמת רדי היקרה, נוחי על משכבך.

אני מכבדת את בחירתך המקודשת, שולחת לך המון אור ואהבה בדרכך מעלה.

תהיי נשמתך, צרורה בצרור החיים.

מילים לשיר יורד הערב

מילים: עידן רייכל
לחן: עידן רייכל
עיבוד: עידן רייכל

יורד הערב ומציף בשקט
בחלונות בתים יש אור קלוש
זה שביל עפר חשוך מוביל אל הבית
ונביחות כלבים קוראים לשלום

אני הולכת לאיבוד ערב ערב
ומחייכת לעצמי כשנזכרת
זה לא דומה בכלל למה שחשבת
כשדמיינתי שנהיה גדולים
וזה מרגיש כל כך פשוט ורגוע
ואין סופות שמעירות לחיים
וזה לא מה שתמיד חלמתי
אבל זה מספיק טוב בשבילי

אתה זוכר בכלל דברים שחלמנו
מקומות יפים ערים רחוקות
הכול יהיה תמיד לטובתנו
ואז נחיה את כל החלומות

ואל תבטיח לי שפעם נהיה עוד
מילים כאלה נשטפות עם הזמן
הכול משחק, חיים שלמים נעלמו כבר
בים של אבודים היינו עוד גל

צילום- יושקו רובין

סבא אביו ורדי במפעל תאורה געש

רדי כמה ימים מאז שהחלטת לסיים את הכאב שלא נתן לך מנוח, החלטה קשה וכואבת לך ולכל אוהבך, החלטה, שכפי שאנו מבינים עכשיו יותר, לא הייתה החלטה מתוך ברירה, אלא מאין ברירה- כי הכאב היה ארוך מידי והשדים היו גדולים מידי.

רידלק- ב22 שנים האחרונות, מאז אסון המסוקים בו מתה נשמתך, נלחמת על חיך, מלחמה שלילה-לילה רדפה אותך. מעט מידי תקופות בהם הצלחת לנצח ולחיות, כמעט כמו כולם. אך רכבת ההרים הזו הייתה מעייפת, כואבת וארוכה ובסוף לא היה אור בקצה המנהרה. אתה היית מותש וחבול, בפצעים שאף אחד לא רואה חוץ ממך.

אנחנו, חבריך הרבים, דאגנו, ניסינו למצוא לך מזור, אבל ללא הצלחה. כמה פחדתי מהיום הזה, כלכך פחדתי שתרים ידיים, כל כך רציתי שרק תצליח עוד פעם להתגבר עליהם ולפרוח. אבל לא היה בך כוח יותר.

החברות שלנו מאז ומתמיד התחילה בילדות המשותפת בבית הילדים, אח ממש. לאורך שנים רבות היינו שכנים בבית, ובשנים האחרונות שכנים בסטודיו.

רידלק, במשך השבוע האחרון, מאז שהלכת, הסטודיו הפך (או אולי המשיך) להיות מקום בו החברים והמשפחה מוצאים נחמה ואושר.

כל אוהביך הרבים כל כך, מבקשים להיות בו, קרובים אליך ולמה שיצרת, משתפים זה את זה בסיפורי חיך, מנחמים בחברות ובאהבה הגדולה משותפת לכולנו - אתה.

כל כך הרבה אנשים, כל כך הרבה סיפורים, על בחור גדול עם לב ענק, מלא חמלה, הכלה, נתינה אין סופית ואוהב כל אדם, כי זה מי שאתה היית באמת.

בשנים האחרונות בהם הפעלת את הסטודיו, יצרת מרחב מאפשר של נתינה ומפגש בין לבבות, חברים חדשים וישנים, מאוסטרליה עד מצפה רמון, מצאו בו ובך את עצמם בזכותך ובזכות הנתינה והקבלה האין סופית שלך, של כל אדם כפי שהוא, נוצר סביבך מרקם חברתי חזק ומגוון, של חברויות ויצירה.

כך היה בחיך, וכך נרצה שימשיך גם אחרי שהלכת, כי זו הרוח שלך וזו צוואתך. אני הינני, שקד שרויט, מתחייבת לפעול למען שימור מורשתך בכל כוחי, ולשמר את מיפעל חיך הצנוע כלכך והמדויק כלכך, בו בסטודיו יאפשר לכל מי שחפץ לבוא ולעבוד, ליצור, להיפגש ולזכור אותך בדרך זו.

המשך בעמוד הבא

היתה לי את הזכות להיות חברה שלך, לימדת אותי כל כך הרבה ואני מודה לך על ההזדמנות להיות פה איתך.

לא יצא לי להיפרד ממך, אז אולי אי שם את עדיין מחובר - אני אוהבת אותך מאוד, גאה בך מאוד, על כל הדרך והבחירות השונות בה, אני מתנצלת שלא הצלחתי להציל אותך או רק להחליש את הכאב הרב, מכבדת את בחירתך ללכת ומאוד מתגעגעת.

יהי זכרך צרוב בי וחי, נוח על משכבך אח יקר שלי, סבלת מספיק. אוהבת וכואבת את לכתך, שקדה.

כמה שאני אוהב אותך אח יקר, חבר מהאגדות, איש מדהים...

תודה לך על כל מה שהייתה בשבילי.

מהיום שהכרנו, הפכת להיות החבר הכי מבין, קשוב, תומך, עוזר..

את כל כאבי ובעיותי ידעת ואפילו שהיה אוקיינוס ביננו אתה תמיד הייתה שם,

קשר יום יומי, הדוק של 19 שנה, שבו תמיד היינו אחד בשביל השני עם מכנה משותף של חיים עם המון כאב ...

כל כך מקווה ששקט לך שם אח **Ill See you on the other side some day** !

לא אשכח את מי ואת מה שהיית בשבילי לעד,

ברדאי אתה החבר הכי טוב בעולם.

חברים נפרדים מרדי/ מאת אמרי מזור

רדי, תגיד לי אתה
מה עושים עם חבר שכמותך
מה עושים עם מותך
עם זיכרון היותרך

רדי, תגיד לי אתה
מה עושים עם חבר שכמותך
שלא שם ולא פה
שהיה ואינו
ובכל זאת ישנו

עם הזמן זה לא דעך
הכאב לא שכך
לפעמים גם פצע ישן
שב ונפתח...

22 שנים ארוכות מהלילה המקולל של אסון המסוקים, שם נפצעה נפשך
אנושות. באת להציל חיים אבל לא היה כבר את מי להציל. יצאת מהתופת
אבל התופת לא יצאה ממך.
אני יודע אחי שנלחמת. בכל הכח. ככל שיכולת. עד שאחרי 22 שנים לא יכולת
יותר.

ואני מבין. באמת. אבל כואב ועצוב לי כל כך.
ובתוך כל המהומה, עולים זיכרונות ותמונות, מימים אחרים, תמימים ויפים, של
ילדות בקיבוץ, של חברות ללא גבול.
נוח על משכבך בשלום חבר ואח יקר שלי - האריה החזק עם הלב הענק.

חבר יקר ואהוב.

קיומך היה לברכה עד שלא יכולת יותר ועכשיו זכרונוך לברכה. אתה מצולם פה בתמונה על רקע מעבר הגבול בסיני וחושבת על זה שאתמול בחרת לעבור את הגבול, הפעם מקווה ישירות לגן עדן.

בשבילי רדי החבר, הילד עם תלתלי הזהב, בשבילי אתה חלק מקבוצת חברים שהרכיבו את נוף ילדותי.

בשביל ישראל אתה החלל הנוסף של אסון המסוקים, החלל השקט, החלל שאיש אינו מחבר לאסון שקרה ב-4.2.97. אני בספק אם זה"ל יודע שאתמול בחרת לשים קץ לייסורך.

במקום לאסוף פרחים בשדה ולרוץ עם ילדים קטנים בים אספת גופות בשדה ומאז רצת כך אומרים בתוך שדה המחשבות והרגשות הבלתי נסבלים הכואבים והמפחידים.

רדי יקר אני מאמינה לך שלא יכולת יותר

ואני חושבת שאתה אמיץ מאוד

מקווה שאתה שוזר לך זר יפה שם בגן של העדן.

רדי,

עבר שבוע מאז שהלכת ואני מנסה לארגן את המחשבות לכדי מילים...

הכרתי אותך ממש רק בשנים האחרונות, תמיד היית החבר של אלון, זה שנכנס אלינו הביתה בכזאת טבעיות, מחפש בארונות את הממתקים של הילדים, שותה איזה כוס תה או קפה וממשיך לדרכו.

הנוכחות שלך תמיד הייתה לי נעימה, היית נכנס בשקט ושואל במבט של ילד "מה את מכינה?", היה לך כישרון בלתי מוסבר תמיד להגיע רגע אחרי שסיימנו לטגן את השניצלים, או בדיוק בזמן בו הייתי מכינה איזה עוגה או משהו טעים אחר, כמובן שהיית נשאר לטעימות ולאחר מכן נשאר לשיחה ארוכה, ואז שוב ממשיך הלאה אל חבר אחר, אל כוס תה נוספת עם עוד מישהו...

באותו שקט שהיית נוהג להיכנס אלינו הביתה ככה גם נכנסת לי ללב והפכת לחלק, ומחבר של אלון הפכת להיות גם חבר שלי. פשוט ככה.

היית מגיע אלינו כל ערב, כמעט כמו אינסטינקט, כשלוקה הייתה נובחת ידענו שזה אתה שם בחוץ, אפילו בלי לראות מי זה ידענו שתגיע כי זה מה שעשית מידי יום, ואני תמיד אמרתי לך שכל עוד אתה ממשיך להגיע אז אני פחות דואגת...

אבל האמת שדאגתי מאוד, כי משיחה לשיחה הבנתי את חוסר הנחת שבו אתה שרוי, הבנתי את גודל המועקה בגלל מחשבות שלא משחררות, הבנתי את הרצון שלך להיות 'חלק מהמשחק' ואת חוסר היכולת שלך להבין איך לעשות את זה ומאיפה בכלל להתחיל. ואתה ניסית... ניסית בלי הפסקה... עד שבבר עייפת.

ואני חושבת לעצמי עד כמה עוצמות הכאב שחווית הן בלתי נתפסות, כל כך גדולות הן היו עד שהיית כמו מפקיד חלקים מהן אצל כל חבריך, אצל כל אחד חלק קטן אחר כי הכל ביחד היה פשוט גדול מידי וכבד מידי כדי לשאת לבד, אבל אתה בעצם נשאת את כל זה לבד, למשך הרבה מאוד זמן, עד שנשברת.

המשך בעמוד הבא

ועדיין, מתוך כל הכאב הזה מה שראיתי בך זה בן אדם רגיש, נעים, נבון, אדיב, יצירתי וזכיתי להכיר חבר... אז תודה לך על כל זה - על הזמן, על השיחות, על הנוכחות, על השקט שהבאת איתך, על הפתיחות והכנות שבדברך.

באותו ערב של יום ראשון בו לא היית יותר, שאלתי את אלון לשלומו והוא ענה בפשטות תשובה קצרה שמסכמת את הכל, הוא אמר – אני עדיין מחכה שהוא יגיע לכוס תה... ואני יושבת בחוץ על הספסל שחלקנו פעמים רבות, משקיפה על השיחים שבחצר שלך וגם

אני, כמו אלון, עדיין מחכה שתגיע לכוס תה...

רדי, אתה תחסר לי מאוד, אני מקווה שמצאת את אשר חיפשת,

צר לי על לכתך אבל מבינה את הבחירה שעשית,

תנוח על משבך בשלום ובהמון שלווה

משפחת פילס, ליבי איתכם

נועה

איור: אינגריד ויימן גלברד

רדי ,
גדלנו ביחד, בבית הילדים, ישנים, אוכלים, פוחדים, ילדי שמש, יחפים .
שנינו גדלנו והתבגרנו, לא היינו חברים, אבל תמיד בזוית העין נפגשים, מגששים,
ללא מילים, מה שלא נעשה אנחנו קשורים. התגייסנו כמעט ולא נפגשנו...
השתחררנו ושוב נפגשנו ובזוית העין שלך משהו השתנה, היית עצוב נורא...מילמלתי
לך מה העניינים והיית עייף מדי לענות לי, עשית לי עם העיניים מן סימן כזה של
ככה ככה, חייכתי אלייך מן חיוך מבויש ולא מועיל, לא באמת ידעתי מה לומר לך,
החזות העוצמתית שלך ידעה להסתיר טוב את הכאב שהתחולל בפנים .
לימים, הגיעו אלי הסיפורים על כך שהיית מהכוח הראשון שהגיע לזירת ההתרסקות
באסון המסוקים, על המראות הקשים שלא הרפו ממך !
כדרכך באלגנטיות האופיינית לך השתחררת מהצבא שלם! זקוף! חסון! אבל שבור
ומפורק מבפנים .
שלחו אותך לדרכך פצוע ומדמם, מתעלמים מהעובדה שהיית רק בן עשרים
כשנתקלת בכל המראות הכל כך קשים .
אם רק היתה לך יד שבורה, היו מגבסים אותה, חתך היו תופרים, אבל לב שבור
ונפש פצועה איך מתקנים ??
בקיבוץ חונכנו לסבול בשקט, להטמע בסביבה, לא ביקשת עזרה, כי ככה זה!
שורדים !
73 חיילים נהרגו באותו לילה נורא, 73 הפכו גיבורים! ומה עם החיים? הם אלו
שצריכים לסחוב את הזיכרון, את המראות, הסיוטים .
רדי היקר, אתה סחבת על כתפיך החסונות את כל המעמסה והכאב הזה עד שלא
יכולת עוד וגם אז לא ביקשת עזרה. כל כך הרבה שנים של מאבק בשיגרה, בלילות
בלי שינה, העצבות שלא מרפה .
התמודדת בגבורה אבל גם גיבור על הופך לבן אנוש וככה מתעייף, וזה בסדר .
עצוב לכולם כל כך, תמיד אומרים שכל אדם צריך לראות את הלוויתו, היית צריך
ליראות...עוד באותו יום ארור התקבצו מלא מחבריך ואנחנו בני כיתתך, הסתובבנו
ליד ביתך במן יצר חייתי כמי שפגעו להם באחד מהלהקה, קיווינו לנס...שלא קרה
אתה גיבור רדי! וככה יזכרו אותך! ככה מגיע לך !

28.6.1977 - 21.7.2019

הידיעה על מותו לא תפתח את מהדורת החדשות. שמו ותמונתו לא יופיעו על מסך הטלוויזיה.

בהלוויה שלו לא יקרע את השקט מטח הכבוד ולא יקריאו עליו יזכור לחללי צה"ל.

22 שנה נשא את הפצע המדמם. 22 שנה ליוו אותו המראות והריחות של היום הנוראי הזה בו הגיע לפנות פצועים ופגש שדה גופות, ילדים כמותו. ילד בן 19 בשדה מוות.

22 שנים בהם ניסה בכל כוחו למצוא קצת שקט לנפשו.

73 חללים נפלו ביום ההוא .

ואחד נוסף 22 שנה אחרי .

22 שנים שמשפחתו וחבריו עמדו לצידו, לעיתים רבות חסרי אונים מול הכאב הבלתי פוסק.

הוא הלך בשקט. בביתו. לבד. מבחירה.

אחרי שלא יכל לשאת יותר את פצעי נפשו.

וכשהבשורה הקשה הגיעה , והכאב על לכתו הכה בעוצמה עלה איזה קול של אי ההפתעה.

ואיך זה ייתכן שזה לא הפתיע. איך זה ייתכן שבכלל עברה מחשב כזו?

איך זה יתכן שאבדה לו התקווה. איך זה ייתכן שלא היה מה לעשות, איך לעזור?

איך זה יתכן שבכל השנים האלו המדינה שלו , זו שלמענה לבש מדים בגיל 18 לא

דאגה שיהיה מרופד בצמר גפן רך אחרי שחזר עם נפש מדממת ופצועה?

איך זה ייתכן שמדינת ישראל למודת הכאב והאובדן, מדינה המקדשת את מתיה,

לא מקדשת את ילדיה שחזרו עם לב פועם ונפשם מתה בשדה ההרג. איך זה ייתכן?

רדי פילס ז"ל בן לחיה ושבתאי פילס .

אח לאלדר [Ido Pilas](#), וגיא .

נפרדים מרדי / מאת רון גפני

יום ראשון הזה היה סיום חייו הטראגים של קורבן נוסף לאסון המסוקים מלפני 22 שנים, רדי פילס ז"ל, מגעש, אשר היה בתאג"ד שהגיע אולי הראשון לאזור האסון. בין החללים הרבים והמראות הקשים היו גם רבים מחבריו שבדיוק עלו לטיסה... הים הקרב שלא עזב אותו מאז הכריע אותו שלשום ועכשיו הזכרונות כבר לא יוכלו לפגוע בו יותר.

בכל טיסה מעל האנדרטה כמו כל אזכור של אסון המסוקים העבירה בי תקוות שאולי ד"ר זמן הוא מי שימצא לך את התרופה שתעזור לך להמשיך הלאה ומשם מחשבות על כל הלומי הקרב מי מהם קשים וסובלים כל יום כמוך ומי שרק מופיע משהוא קטן פעם ב..

זמן ארוך לא נפגשנו אבל בפעם האחרונה באיזו מדרכה פנית אליי ואמרת "גפני, אתה מארגן איזו טיסה?" ואני זוכר שדאגתי לענות הכי מהר ורציני "ברור, תתקשר מתי שבא לך!" ידעתי שלך, יותר מכולם זאת יכול ליהיות מאורע משמעותי פי כמה

לעידו, גיא וכל המשפחה, חיבוק גדול ומשתתף בצער

אנדרמת זכרון לזכר נופלי "אסון המסוקים" - צילום אוירי רון גפני

רזי/ מאת אלדר פילס

היי ילד יפה שלי ומתוק שלי

אני רוצה לספר לך קצת על השבוע המטלטל, הקשה וספוג הדמעות.

שבוע של למידה והיכרות עם אחי הקטן שלא באמת הספקתי להכיר. ילד מכיל, אוהב, סבלני, עם אינטליגנציה רגשית מטורפת. ילד של נתינה אין סופית.

מאיפה אספת את הכוחות אח קטן שלי? ילד רגיש כל כך.

22 שנות ניסיון בכאב מקבילות בערך ללימוד פוסט דוקטורט בתחום נפש האדם. ואתה תרגמת את הניסיון הנוראי לעשייה ולתמיכה בכל אותם אנשים רגישים המטולטלים בחייהם בין המוות והחשכה, בין מצוקי ההר והתהום. לא נתת לאותם אנשים ליפול!!! החזקת אותם בכל הכוח ונתת להם תקווה, את אותה התקווה שאתה לא הצלחת להיאחז בה.

מילים שהוקראו לאחר השבועה,
בעת עלייה אל הקבר

שמרת על כולם, רק על נפשך העדינה לא הצלחת לשמור.

נפלת עמוק אל הבאר החשוכה ממנה חששת ופחדת.

עצוב לי שפספסתי אותך אחי הקטן. פספסתי עולם שלם של אושר פנימי, מלא בכאב אך מרתק.

עצוב לי שלא אשמע אותך יותר מתקשר אלי ואומר "אלדי, איפה אתה? אני באזור, שאקפוץ אליך לקפה? חייב לדבר איתך, קשה לי נורא!!!"

לפי הקול הבנתי... הכל.

אז לך כבר לא קשה אהוב שלי ויותר לא תקפוץ לקפה. אבל לנו מתוק שלי, נורא נורא קשה.

תנוח מיוחד שלנו, הגיע הזמן.

ואני מבטיח שנקפוץ לבקר.

השבועה שלנו / מאת קרינה פלדמן

אחד המנהגים מהמסורת היהודית שאני מתחברת אליהם מאוד, הנו זמן השבועה.
זמן ה"ביחד", שכל כך נחוץ לאחר שמאבדים בן משפחה/חבר, מישהו שחשוב לנו ממנו.
הישיבה המשותפת עוזרת לאבלים לחוות את הכאב של האובדן יחד, מה שיכול להקל מעט על ההרגשה ובכלל למה להיות עצובים לבד, כאשר אפשרי לחוות את הרגשות הכואבים יחד?
במהלך השבועה של רדי רצינו כל החברים להיות כמה שאפשר קרובים, אחד אל השני. בבקרים ואחה"צ, רב החברים הגיעו אל המשפחה, לתת חיבוק ארוך ונעים לאמא חיה ואבא סבתו ולחזק את ידיהם של האחים-אלדר, עידו גיא ומשפחותיהם.
בשעות הערב, נפגשנו חברים קרובים ורחוקים בסטודיו של רדי בקריית האומנים.
מידי ערב ישבנו יחד, שותים בירות, מידי פעם, זולגת לה דמעה של געגוע. מספרים סיפורים מצחיקים, נזכרים בכמה אהבה היתה לרדי להעניק לכול החברים שסביבו.
נדהמתי לראות את כמות החברים הרבה שהיתה לרדי. חברים שאסף בכל תחנה בחייו. בכל מקום שאליו הגיע, ישר יצר קשרי חברות עם הסביבה, בסבלנות, איכפתיות, בגובה העיניים, כזה בדיוק היה רדי.
איש עם לב ענק ונשמה מדהימה וחכמה.

תמונות מהשבועה בסטודיו:

אנו החברים הקרובים, נמשיך לשמור על הסטודיו לנגרות שלו (כל עוד נוכל כמובן). נמשיך להיפגש יחד, לעלות את זכרונותיו וסיפוריו הרבים על עזרה ונתינה.

אנו מתכננים להקים עבורו פינת הנצחה שתשרת את הקהילה החמה שלנו.
הזדמנות מצוינת עבורי לשלוח תודה רבה מקרב לב, לראובן מנהל הקהילה ורוני בוכמן על הצעת העזרה והתמיכה, האירוע הנו הלם כבוד עבור כל הקהילה שלנו, הקיבוץ שרדי כל כך אהב, מביא אותו למנוחה, קרוב לים.

תודה רבה לכל החברים שמעודדים, שואלים, מתעניינים, זכות גדולה עבורינו להיות עטופים בהמון חום, אהבה ותמיכה.

במלאת 30 יום, נארגן תערוכת פסלי העץ של רדי בפאב, פרטים ישלחו בהמשך.

יהי זכרו ברוך.

Fleet Foxes - he doesn't know why

Penniless and tired, let your hair grow long
I was looking at you there and your face looked wrong
Memory is a fickle siren song
I didn't understand
Image and a light as the morning nears
You don't say a single word of your last two years
Well you will be, you'll reach the frontier
I didn't understand, oh
See your running hands and a silver knife
Twenty dollars in your hand that you hold so tight
All the evidence of your vacant lie
My brother you were born
And you will try to do what you did before
Pull the wool over your eyes
For a week or more
Let your family take you back to your original mind
There's nothing I can do
There's nothing I can do
There's nothing I can say
There's nothing I can say
I can say

